

Publicerad 2007-05-08 10:58 av legolas

Kärlekens sammanbrott.

LIVSGIFTET.

En segelbåt för två. I denna båt - en kompass sammanhållen och inställd av tvåsamhetens styrka.

Vi sitter och kryssar lugnt mellan våra innerliga blickar och kyssar.

Livets gift tränger ej in igenom skrovet, länsumpen sover.

Vi slår och kryssar vidare - skotar hem med vår livslina så len och stark.

Allt mitt är ditt - Allt ditt är mitt - tillsammans är vi en obeskuren helhet.

Herr tid anfaller oss...

Länsumpen vaknar - ty livsgiftet börjar tränga in.

Allt mitt börjar bli endast mitt.

Allt ditt börjar bli endast ditt.

Sprickor i skrovet tillverkade av en - tilltagande tvåsamhets ensamhet.

Mer och mer gift börjar tränga in - trots länsumpens arbete som vi ännu inte hör.

Vi hade den obrutna kärlekens kraft - men livslinan börjar få näring av livsgiftet som sakta tränger sig in igenom ett skrov som försöker hålla tätt - men ej förmår.

Du och jag kryssar och skotar hem, och tittar förvånat på våra blödande händer.

Det har börjat växa taggar på vår livslina, som göds av den av den ökade giftnivån i kölen. Våra blickar en gång så innerliga börjar flacka, ljuva ord en gång sagda med själen börjar sägas per automatik.

Nu är allt gift...våra sinnen fördunklas och vi skriker, för vi har ingenstans att gå, på durken stora häftstift.

Vi blöder konstant - länsumpen kollapsar.

På båten finns två livbåtar med samma namn - Ensamhet. De har olika kompasser.

Pang ! - Pang ! - båtarna blåses upp - Vi skriker när våra händer skiljs åt. Vi vet att vi måste skiljas åt, ty båten tar in mer och mer livsgift och sjunker snart.

Så nu är jag skräckslagen, tom och ensam och vet ej vart livets strömmar kommer att föra mig, bara en sak vet jag att framtiden är min inte vår...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren legolas med Poeter.se id #14494 innehar upphovsrätten